

PARÍS

París

Un recorregut
diferent per la ciutat

Mercè Rius

Arquitecta tècnica
mercerius@apabcn.com

■ ■ ■ “Sempre ens quedarà París”, aquesta frase que Bogart va immortalitzar a la pel·lícula Casablanca, és un exemple de les passions que desperta aquesta ciutat. Admirada per ser la primera ciutat del món a enllumenar els carrers i els edificis més importants, per això se la coneix com la ciutat de les llums. És difícil oblidar que, fins no fa tants anys, París ha estat per a nosaltres la ciutat de la llibertat. No en va els lemes marcats per la revolució del 14 de juliol de 1789 foren: llibertat, igualtat i fraternitat.

Com que a París segur que hi tornarem més d'una vegada, detallaré alguns paratges que no són els més estereotipats de les visites turístiques.

El món islàmic a París

I començaré el meu recorregut pel món islàmic: El IMA, Institut du Monde Arabe, un dels grans projectes promoguts per François Mitterrand i que fou inaugurat el 1987, amb l'objectiu de ser un pont cultural entre França i el món àrab. Aquest Centre, en el que actualment participen 22 països, acull diverses activitats, des d'una col·lecció de restes arqueològiques de l'Orient Mitjà, fins a una biblioteca, una llibreria, un restaurant i un mirador a la terrassa amb unes vistes espectaculars sobre Notre Dame i el Sena. Té una programació interessant d'activitats culturals: conferències, concerts de música...

“Il fallait mettre une architecture en relation avec un art qui pour une fois n'a jamais été pensé pour aller dans un musée”

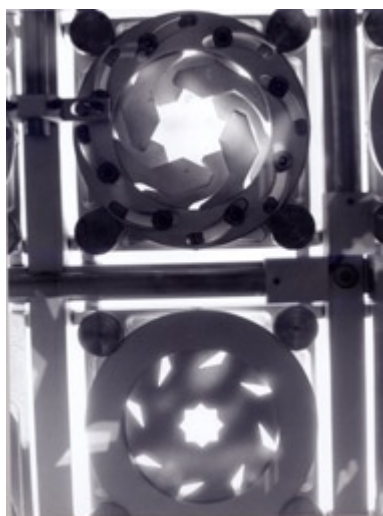
Dissenyat per Jean Nouvel, en la seva construcció es fusionen elements de la tradició arquitectònica àrab amb aspectes innovadors de la construcció occidental. La façana sud té un interessant sistema de diafragmes metàl·lics que simulen gelosies, elements singulars de l'arquitectura islàmica, que s'obren i es tanquen per regular la protecció solar de l'edifici.

Metròpolis:

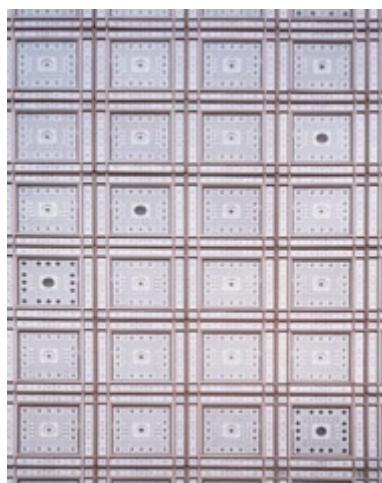
PARÍS

LA GRAN MESQUITA

DETALL DE LA GELOSIA

FAÇANA SUD DE L'INSTITUT DEL MÓN ÀRAB DE JEAN NOUVEL

RUE MONTORGUEIL, AL NORD DE LES HALLES, ANTIGAMENT EL MERCAT DE LES OSTRES DE PARÍS

No gaire lluny, més cap al sud-est, al costat del Jardin des Plantes, hi ha la gran mesquita, construïda a principis del segle XX. Amb una gran extensió, gairebé una hectàrea, a més de la gran sala de l'oració disposa d'un gran pati amb delicades decoracions d'enrajolats ceràmics i té un minaret de 33 m. La construcció és d'estil morisc i es pot visitar, amb l'excepció de la sala d'oracions. A l'altre extrem de la porta principal i,

obert al públic, hi ha un *hamman*, un restaurant i un saló de te.

Encara amb el record captivador del sabor de les *tajine* i del te a la menta que ens han servit al restaurant, podem acostar-nos fins a Barbès, on París es converteix en una extensió d'un barri africà amb els seus mercats, restaurants, bars, parades de tota mena i la barreja de races, cultures i supersticions que es troben en els seus carrers.

EDIFICI QUE ALBERGA LA MEDIATECA DEL MUSEU DU QUAI BRANLY

FOTO PARIS

DETALL DE LA FAÇANA DE L'EDIFICI DESTINAT A SERVEIS ADMINISTRATIS DEL MUSEU DU QUAI BRANLY

FOTO PARIS

EDIFICI PRINCIPAL DEL MUSEU DU QUAI BRANLY, JEAN NOUVEL

LA GALERIA VIVIANNE

L'oferta cultural

L'oferta cultural de París és molt àmplia, un dels racons més recomanables és el Museu Rodin. Situat en una mansió del s. XVIII de la rue Varenne, amb un ampli jardí on es pot admirar alguna de les seves obres mestres, com El Pensador, entre les flors i l'arbratge. A l'interior, el recorregut entre escultures, pintures i gravats culmina amb El Petó, una de les peces més conegudes de l'artista.

El museu du Quai Branly, que porta el nom del carrer on està situat. Promogut el 1992 per Jacques Chirac, quan encara era alcalde de París, té una llarga trajectòria no mancada de polèmiques degut a la seva pròpia concepció: museu de les arts i les civilitzacions d'Àfrica, Àsia, Amèrica i Oceania, la qual cosa ha ocasionat discrepàncies entre els defensors de les belles arts *versus* l'art primitiu, i

també entre els que consideren que la creació del museu parteix d'una visió colonialista. Però Chirac, ja president, va encoratjar el projecte, salvant mil i una dificultats per tenir la seva gran obra, tal com Pompidou va fer el centre Beaubourg, Giscard d'Estaing el museu d'Orsay, i Mitterrand la gran biblioteca i la piràmide del Louvre. La construcció va ser llarga, difícil i costosa, el pressupost inicial era de 167 milions però finalment en va costar 235.

Per a la realització d'aquest museu, a l'any 1999, es va convocar un concurs internacional que va guanyar Jean Nouvel, el qual referia així al projecte amb aquests termes: "Il fallait mettre une architecture en relation avec un art qui pour une fois n'a jamais été pensé pour aller dans un musée". La seva importància es reflexa en l'emplaçament del museu, als peus de la

torre Eiffel, al costat del Sena, en un terreny de 3,9 Ha que inclou un jardí de 1,8 Ha. El conjunt arquitectònic està format per 4 edificis, l'edifici principal és el museu, construït en cinc nivells d'espais i geometries diverses, que acullen la diversitat de les cultures primitives extraeuropees. La façana incorpora uns calaixos de fusta on s'exposen les peces més preuades. El segon edifici, destinat als serveis administratius, sobresurt perquè la façana està recoberta per 15.000 plantes de 150 espècies diferents, que creen una atmosfera tropical. Aquests dos edificis estan units per unes passarel·les transparents. El tercer edifici, comprèn la mediateca i les sales de lectura; els brise-soleils recorden els sabres dels samurais. El quart edifici, de vidre i pedra està recobert de pintures realitzades per artistes aborígens australians contemporanis, i alberga

els tallers de restauració.

El fons de la col·lecció prové de l'antic museu de l'Home, del museu de les Arts d'Àfrica, Amèrica i Oceania i també d'importantes adquisicions que, segons els detractors, es varen pagar a preu d'or. La ubicació, l'espectacularitat de l'edificació i una cafeteria amb unes vistes magnífiques a la torre Eiffel, lluny de la massificació que hi ha al costat de la torre, fan recomanable la visita.

El museu Baccarat, o del Vidre, exposa magnífiques peces de cristall en un marc excepcional dissenyat per Philip Starck. Situat en un edifici a la tranquil·la plaça dels Estats Units acull, a més de l'exposició permanent, un restaurant i una botiga.

En el museu Maillol o fundació Dina Vierny situat a la rue Grenelle, es pot fer un agradable recorregut per l'obra de l'artista Arístides Maillol.

RESTAURANT KONG PER A KENZO, PHILIPPE STARK.

CANAL SAINT MARTIN, PASSANT UNA RESCLOSA

L'exposició permanent també exhibeix obres d'altres creadors del segle XX com són Bonnard i Kandinsky.

Carré rive gauche

Un passeig insòlit pel món artístic és el Carré rive gauche. Situat al costat de l'École des Beaux Arts; aquest quadrat delimitat pels carrers Quai Voltaire, Rue de l'Université, Rue des St. Peres et la Rue du Bac, és una zona on s'agrupen 120 galeries i botigues d'antiquaris on es poden trobar des de peces molt antigues fins a obres actuals. Tot i que és molt coneguda per la fira d'antiguitats de primavera, durant tot l'any hi ha un extens

programa d'exposicions.

Els jardins del Palais Royal és un agradable lloc de calma. Molts parisencs s'hi acosten a l'hora de dinar a fer un pícnic o a llegir en algun dels bancs que estan repartits pels jardins. Molt a prop hi ha la Galerie Vivienne, un dels molts passatges coberts que hi ha a la ciutat, però aquest és especialment interessant: hi trobarem una botiga de joguets, una llibreria de llibres antics, algunes botigues de roba, una d'exquisitats on es poden degustar vins i un cafè restaurant on es mengen plats senzills però molt ben elaborats, mentre es contempla el sol que es filtra pel sostre envidrat.

El canal Saint Martin

A més de l'agradable passeig pel Sena amb alguns dels vaixells que van des de la torre Eiffel fins l'Institut del Món Àrab, hi ha un vaixell que navega pel canal Saint Martin. Surt cada dia del moll que hi ha al davant del museu d'Orsay. És una navegació pausada, entre camins de sirga i ombres, que amb un durada de dues hores acaba al parc de La Villete. Es travessen rescloses i ponts que giren 90 graus per poder deixar passar els vaixells. La riba del canal s'ha urbanitzat recentment i s'hi han obert bars i restaurants. Una part de

la navegació és pel canal cobert, però la companyia del so del clarinet que toca un membre de la tripulació fa el recorregut molt amè. Aquest canal va ser construït en el període de Napoleó el 1802 per connectar París amb el canal de l'Ourq per portar aigua a la ciutat.

A París no es pot deixar d'anar de compres: llibreries, mercats de menjar, mercats de puces, els establiments luxosos dels Champs Elysees... Però jo em perdria per les petites botigues de le Marais, on n'hi conviuen de centenàries com l'*epicerie* «Izrael Epicerie du monde». També es poden trobar, en aquest barri, apostes molt atrevides de dissenys de roba i objectes de casa i mobiliari.

Si volem degustar ostres tenim els mercats del carrer, com el de la rue Montorgueil, al nord de les Halles, antigament el mercat de les ostres de París, on els botiguers posen la parada al carrer, i on a l'hivern, recordant el seu passat, les podem trobar a la cafeteria Au Rocher de Cancale. Per tornar a la modernitat és recomanable el bar i restaurant Kong de l'edifici central de Kenzo al Pont Neuf, on l'esperit japonès harmonitza amb la modernitat de Phillippe Stark. ■

Edifici La Granja 2080 (BY LAGRANJA)

**“GRATACELS
MODERNS,
ESTUPENDS,
FANTÀSTICS:
SENSE NOSALTRES,
NO DEIXARÍEU
DE SER
UNA MAQUETA”**

Arquitectura Tècnica.

Sense ells, no hi ha
arquitectura real.
www.elisava.net

ELISAVA Escola Superior
de Disseny